

ANJA WAGNER

MAGICKÍ AGENTI

S VÍLAMI V DUBLINE

FRAGMENT

Magickí agenti 1 S vílami v Dubline

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anja Wagner

Magickí agenti 1: S vílami v Dubline – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

A N J A W A G N E R

Preložila Silvia Ivanidesová

FRAGMENT

Original title: Magic Agents – In Dublin sind die Feen los
(Die Magic-Agents-Reihe, Band 1) by Anja Wagner

© 2023 by cbj verlag a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

No part of this book may be used or reproduced
in any manner for the purpose of training artificial intelligence
technologies or systems. This work is reserved
from text and data mining (Article 4(3)

Directive (EU) 2019/790).

Translation © Silvia Ivanidesová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

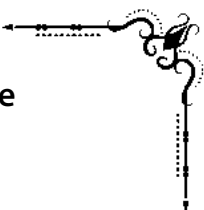
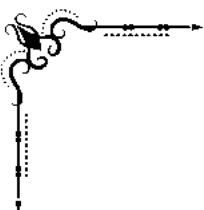
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5034-9

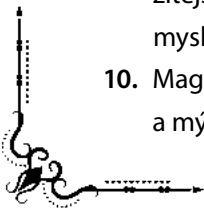
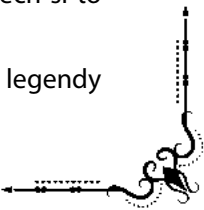
ISBN e-knihy 978-80-566-5049-3 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5050-9 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5048-6 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Všeobecne platné smernice pre magentov na misii

1. Činnosť *magických agentov* (skrátene: *magentov*) je prísne tajná.
 2. Ak magenta odhalia, bezpodmienečne sa musí postarať o vymazanie spomienok, najmä kvapkami *zabudnutia*.
 3. *Kvapky zabudnutia* sa môžu používať aj pri iných magických nehodách.
 4. Pomôcky musia magenti uchovávať vždy uzatvorené a smú ich použiť iba potajomky.
 5. Poznámka: magický sprievodca je tvoja magická nábička, jeho blaho má najvyššiu prioritu. (Príručka *Môj magický sprievodca – aký naozaj je* patrí do batôžiny každého magenta.)
 6. Núdzový gombík vedie k okamžitému stiahnutiu z misie. Magent ho smie stlačiť iba v prípade núdze.
 7. Magické smarthodinky musia byť vždy nabité, heslo treba meniť každý deň.
 8. Základné pravidlo magentov: nikomu never a každý je schopný všetkého.
 9. Dospelí si nevedia predstaviť, že deti by mali dôležitejšiu úlohu ako oni. Treba ich nechať, nech si to myslia ďalej.
 10. Magent si musí naštudovať a rešpektovať legendy a mýty spojené s miestom nasadenia.
-
-

Nenormálne normálni

Je fascinujúce, ako nápadne sa ľudia správajú práve vtedy, keď na seba vôbec nechcú pútať pozornosť. To platí najmä o tých, ktorí ukrývajú veľké tajomstvo a robia všetko preto, aby nevyšlo najavo.

Síru som zacítila, len čo som vystúpila z autobusu. Okamžite mi bolo jasné, kto je zodpovedný za ten štiplavý smrad. Každý na Jelšovej ulici to vedel. Napriek tomu som sa tvárila akoby nič a kráčala som po našej ulici smerom domov.

„Keď sa opýtaš mňa, ten nemá všetkých päť pokope,“ zachripel starý Theo z domu číslo dva našej susede Ilseborg. Dokonca kvôli tomu vypol svoj fukár na lístie, čo sa nestávalo často, najmä nie počas slnečných jesenných popoludní. Theo si palcami natáhoval traký nohavíc a vtedy celá Jelšová ulica vedela, že má mimoriadne mizernú náladu.

Ilseborg, ktorá so zvrasteným nosom trhala zvädnuté listy zo svojej kručinky, sa otočila ku mne, akoby cítila moju prítomnosť. „Ach, Elia. Konečne si doma.“ Hľadela na mňa so zvrasteným čelom, čo som u nej nerozoznala podľa vrások, ale podľa toho, ako

sa jej na oči zosunula sivá hrúbiková ofina. „Vo vašej garáži opäť šľahali zelené blesky.“

„A váš nový zametací stroj páchne po síre,“ zahromžil do toho Theo a namieril svoj hrčovitý ukazovák na našu záhradu. „Tvoj otec nás raz všetkých vyhodí do vzduchu.“

Hej, toho som sa obávala aj ja. A boli to opodstatnené obavy. Len pred dvomi rokmi otec podpálil svoju dielňu v centrále. Maskovacie komando malo vtedy plné ruky práce, aby tá nehoda vyzerala pre hasičov ako normálny požiar. Potom sme sa presťahovali do pokojnej Jelšovej ulice na okraji mesta, kde si Enno zriadil pracovňu v našej garáži a reštauroval tam staré autá. Teda to si aspoň mysleli susedia.

„Vždy vravím, že keď človek celý deň sedí doma, nemôže z toho vzísť nič dobré.“ Ilseborg vrhla nesúhlasný pohľad k nášmu pozemku. Napravila si kvietkované šaty, spod ktorých jej vykúkali kompresné pančuchy. „Vtedy dostane iba divné nápady.“

„Máš pravdu, Ilseborg,“ zahundral Theo. „Výnimočne,“ dodal ešte, no to slovo už spolovice zaniklo v hukote fukára.

Keďže som nikomu nesmela prezradiť, že môjho otca platia za vynálezy zvláštnych vecí, ignorovala som Ilseborgine slová. „Tak ja už pôjdem.“

„Len chod!“ zvolala naša suseda do Theovho rámusu a ukázala na náš dom. „A radšej ho skontroluj. Očividne tam nie je niččo v poriadku.“

Ako na potvrdenie sa práve v tom okamihu za malými oknami dvojkrídlových garážových dvier mihol jedovato zelený blesk. Už som sa viac na Ilseborg nepozrela a na posledných pár metroch som zrýchlila krok. Až pred garážou som zastala a zaklopala som. To nebola žiadna zdvorilosť, ale čistá sebaochrana.

„Ešte chvíľku!“ zvolal zvnútra môj otec Enno. Počula som hrmot, potom hlasné nadávanie. Kým som naňho čakala, oprela som sa o garážové dvere a prizerala sa jeho najnovšiemu vynálezu: náš smetiak jazdil križom-krážom po záhrade a nasával listie. Ten nápad bol geniálny, dokonca by som sa stavila, že Theo v hĺbke srdca závidel Ennovi jeho smetiakový listovysávač. No celá vec mala jeden háčik.

Môj otec nechápal význam slova *normálny*. Bol skalopevne presvedčený, že jeho páchnuci vynález je majstrovské dielo. „Neviem, čo sa vám nepáči. Naša záhrada je odteraz rovnako uprataná a zbavená listia ako tá Theova a Ilseborgina a nemusíme pre to nič urobiť. Máme dosť času na dôležitejšie veci, zatiaľ čo sa smetiak naplní sám. Týmto definitívne presvedčíme susedov, že sme úplne normálni ľudia.“ Nanešťastie sa Enno pri pohone svojich strojov spoliehal výlučne na mágiu. „Je pekne tichá a priateľská voči životnému prostrediu,“ bola jeho obľúbená veta. Ibaže priveľké množstvo mágie páchlo po sírovodíku, skrátka po skazených vajciach.

Garážové dvere sa pootvorili a Enno vykukol von. Tolko si prehrabával vlasy, až mu jeho čierna štica odstávala na všetky strany a na tvári sa mu ťahala stopa po sadzi. „Teraz môžeš vojsť. Ale nech ti neujde Ratz!“

Nasledovala som ho do garáže a zavrela som za sebou dvere. „Dnes to asi nejde dobre, čo?“

„Celkom to ujde, ešte potrebujem niečo dotiahnuť,“ zamrmľal môj otec. Prešmykol sa dozadu pomedzi prepchaté rady regálov. Cez zaprášené fľašky v sklenenej vitríne som videla, že zastal pred svojou veľkou tabuľou a kriedou vylepšoval vzorec.

Hodila som batoh do kúta vedľa Ratzovho košíka a z otvoreného zaváracieho pohára som vylovila jednu nakladačku. „Kde sa schovávaš, ty malý maškrtník?“ vábila som ho k sebe a čupla som si.

Ratz ma nenechal dlho čakať. Vyliezol spod regálu a čiernou papuľkou oňuchával minihorku.

Kým malý štípač hryzkal kyslú pochúťku, hladkala som ho po mäkkej srsti. Bola snehovobiela s dvomi hrubými čiernymi pruhmi, ktoré sa mu ťahali od papuľky cez oči, uši, chrbát až po chvost. Ratz vyzeral ako kríženec jazveca a bieleho potkana a patrila k Ennovi.

„Hádam budem mať aj ja také šťastie pri pridelení magického sprievodcu,“ povedala som potichu a dala som Ratzovi zvyšok uhorky.

„So želaniami opatrne,“ zahundral môj otec.

Enno vždy tvrdil, že preklínal deň, keď Ratz vstúpil do jeho života. No celkom som mu to neverila. Určite to bolo nepríjemné, lebo na to, aby sa môj otec nabil mágiou, ho Ratz musel uštipnúť. A keď mal malý chlpad zlé náladu, nebol práve najjemnejší. No to som považovala za výrazne neškodnejšiu procedúru ako tú, ktorú každý deň musela absolvovať moja mama.

Na rozdiel od otca dostala Edvina ako dvanásťročná typického vajcoznášača. Krok, kríženec zlomyselnej vrany a vyplnutej čiernej sovy, nám svojím hlasným škriekaním totálne liezol na nervy. Ešte horšie však bolo to čierne vajce, ktoré znášal každý deň a ktoré musela moja mama surové vychlípať, aby sa nabila mágiou. „To je cena, ktorú človek musí zaplatiť za svoje schopnosti,“ statočne vyhlásila Edvina vždy, keď prehltla čiernožltý sliz a prestala sa triasť od hnusu. „Neboľ by to úžasné, keby bola mágia jednoducho vrodená?“

Enno nám potom vždy dlho kázal o relativite a pravdepodobnosti – so záverom, že vrodená mágia nie je u ľudí možná. „Preto potrebujeme našu medzinárodnú sieť sliedičov.“ Svoju prednášku vždy ukončil s hrdým pohľadom na rodinné fotky na kozubovej rímse. Nečudo, Enno pochádzal z jednej z najsľávnejších rodín sliedičov.

Sľedičmi sa nazývali dospelí, bývalí magenti, ktorí na celom svete hľadali nové talenty pre náročný výcvik v J.A.M. Ako moja teta Elvira. Už tri z talentov, ktoré objavila, to dotiahli až do vedenia tajnej služby. Mala dobrý nos na špeciálne nadania, lebo nie každé dieťa má predpoklady na to, aby sa stalo magickým agentom. „Základné požiadavky na magenta sú: zachovať si aj v páľčivých situáciách chladnú hlavu, mať pohotovú myseľ a pomerne dobrú fyzickú kondíciu,“ zvykla vymenúvať Elvira a so širokým úškrnom vždy dodala: „Rovnako ako dobrý žalúdok.“

Preto som bola veľmi pyšná, keď navrhla aj mňa.

„Kedy vlastne dostanem svojho sprievodcu? Hneď zajtra, na svoje dvanáste narodeniny?“ zakričala som dozadu a prizerala sa Ratzovi, ako sa sýty a spokojný schúlil do kľbka v svojom košíku.

„Nie, až v pondelok. Myslím si, že pridelenie spoja s твоjím prvým dňom v nadstavbovej magickej akadémii,“ zamrmlal Enno, duchom neprítomný. Jeho krieda zaškrípala o tabuľu.

„Ale veď to potrvá ešte celú večnosť.“ Sklamane som vstala, preklúčkovala pomedzi regály k Ennovi a sadla si na jeho stôl.

Ak som dobre pochopila skicu na tabuli, môj otec práve pracoval na vynáleze magického prsteňa. Zamyslene si počúchal bradu a na tvári mu zostali biele stopy od kriedy.

Zovrelo mi hrdlo. „Naozaj som si myslela, že to pôjde rýchlejšie.“

Enno sa na mňa pozrel tak podráždene, ako keby musel najprv porozmýšľať, odkiaľ sa poznáme. „Čo si si myslela? Že J.A.M nemá cez víkend nič lepšie na práci, len prideliť novým magentom ich zvieratá?“

Úprimne – presne tak som si to predstavovala. Už šesť rokov som túžobne čakala na tento deň a pred týždňom som zložením magentskej skúšky splnila všetky predpoklady. Dokonca ako naj-

lepšia z triedy, no na mojich rodičov to neurobilo veľký dojem. „Magent je magent,“ zahundral Enno. „Krvilačná beštia sa ťa najprv neopýta na tvoje známky.“

„Potom ma môžu poslať na misiú až od pondelka,“ skonštatovala som zronene.

Môj otec odložil kriedu, utrel si ruky a sadol si ku mne na písací stôl. „Je mi ľúto, že si mala mylnú predstavu. Do niektorých tajomstiev budú magenti zasvätení až po zložení skúšky. Istota je istota. Ale pozri sa na to z tej lepšej stránky. Takto môžeš najdôležitejšie narodeniny svojho života stráviť s nami. A raz pôjdeš na misiú aj ty.“

„Raz?“ zašepkala som zdesene.

Enno prikývol a založil mi za ucho prameň vlasov, ako keby to bolo nutné. Bohužiaľ, nezdedila som Edvininu blondávu kučeravú hrivu, ale Ennove čierne vlasy rovné ako motúzy, ktoré samy od seba držali za mojimi trochu veľkými ušami.

Otec siahol za seba a zložil zo steny malý zaprášený rámček. Na fotke bol on ako tínedžer v uniforme obklopený spolužiakmi. „U mňa to bolo tri týždne po mojich dvanástych narodeninách. Začalo sa to zo dňa na deň. Bolo to vzrušujúce. Ako študenta na výmennom pobyte ma prepašovali na londýnsky internát a mal som tam chytiť tristoročného ducha, ktorý ušiel z hrobky.“

„To bolo všetko?“ Moja radosť zhasla ako dohorievajúca zápalka.

„Ale no tak!“ Enno sa tváril urazene. „Nebolo to také ľahké, ako sa zdá. Ten duch bol presvedčený o tom, že musí zabiť jednu z učiteľiek.“

To už znelo sľubnejšie a trochu ma to uspokojilo.

Vtom do nášho vjazdu vošlo auto a pred garážou stíchol motor.

„Kto to môže byť?“ Spýtavo som sa pozrela na Enna. Mama to byť nemohla, ešte bolo skoro. Pracovala na administratívnom oddelení J.A.M., od Ennovho maléru vo vývojárskej dielni jedinom

oddelení, do ktorého ešte mali prístup dospelí. Tam vymýšľala nové identity pre mladých magentov na misiách a odhalené magentské rodiny. Nadväzovala kontakty po celom svete, aby ubytovala magentov v utajení. Niekedy, keď došlo k naliehavým situáciám, pracovala až dlho do noci. Bola som si istá, že aj pre nás už mala v zásuvke nové identity. Keď má človek takého príbuzného, ako je Enno, mal by byť radšej pripravený.

Dvere na aute sa zabuchli a niekto sa blížil ku garážovej bráne.

„Možno je to pošta,“ uvažoval otec, siahol po skle s cukríkmi a zoskočil zo stola.

Uschi, naša poštárka, bola jediná osoba, ktorá by pre nás skutočne mohla predstavovať nebezpečenstvo. Nikto sa nedostal bližšie k nášmu tajnému životu ako ona. A iba ona poznala odosielateľov našich listov. Uschi, našťastie, bola krátkozraká. V každom prípade, keď mi podávala obálky, nedala na sebe nič poznať. Akoby bolo úplne normálne, že sme dostávali poštu od *Špeciálnej jednotky mladých agentov pre mágiu*, skrátené J.A.M.

Pre istotu jej Enno napriek tomu ponúkal v pravidelných intervaloch čerešňovo-smotanový cukrík, svoj asi najchutnejší vynález. Uschi tie cukríky milovala a zobrala si hneď dva – jeden si vložila do úst a druhý si vzala na cestu. Fascinovalo ma, že som na nej okamžite mohla sledovať ich účinok: vďaka primiešaným kvapkam zabudnutia sa z Uschinej pamäti vymazalo všetko magické. Len čo sa sladkosť dotkla jej jazyka, hľadela celkom zmätene a trikrát skontrolovala svoj doručovateľský zoznam, akoby už vôbec nevedela, čo u nás vlastne robí.

Garážové dvere sa opatrne otvorili a dnu niekto skutočne niesol viacero balíčkov. No nie Uschi, ale moja mama.

„Edvina, už si späť?“ zvolal Enno so zmesou úľavy a údivu a odložil nádobu s cukríkmi znova na písací stôl.

„Ahojte!“ Edvina za sebou nohou zabuchla dvere a balansovala s balíčkami pomedzi regály.

Enno sa jej náhlil naproti a zachránil škatuľu s tortou, ktorá sa nebezpečne kolísala hore na hromade. Dal dole vrchnák a už-už chcel zaboriť prst do šľahačky.

„Neopováž sa, Enno. Tá je na zajtra.“ Edvina zložila ostatné balíčky na písací stôl a zobrala môjmu otcovi tortu z rúk. „Epiona mi dala na dnešné popoludnie voľno. Tak som sa ešte rýchlo vybrala do mesta.“ Zobrala najmenší z balíčkov a slávnostne mi ho podala. „Dala mi dokonca darček pre teba.“ Edvina civela na hnedý kartón a premýšľala. „Počkej, niečo som ti k nemu mala povedať. Ale čo to bolo? Zdá sa mi, že ho nemáš otvoriť pred svojimi narodeninami.“ Spokojne prikývla. O sekundu pokrútila svojou kučeravou hlavou. „Nie, už viem! Máš si ho *hned'* rozbaliť.“

Prsty sa mi trochu chveli, keď som uvoľňovala lepiacu pásku. Ešte nikdy som nedostala darček z centrály. Škatuľka sa dala odklopiť dozadu. Vybrala som z nej malý lístok a pod ním sa zjavili náramkové hodinky, podľa nálepky išlo o *čarohodinky*. Čo to je? Počas nášho výcviku sme používanie najdôležitejších magických aplikácií trénovali iba na obyčajných smarthodinkách a na tabletoch.

„Fíha,“ vyhrkla Edvina.

„Byť tak ešte raz mladým magentom.“ Enno nebol iba ohúrený, ale očividne mi aj závidel. „Keď som ja v dvanástich dostal svoj menovací dekrét, existovalo iba najnovšie vydanie *Najväčších magentov Európy*. Teraz sa cítim staro.“

Edvina sa zasmiala. „Nám venovali *Desať najvzrušujúcejších misií všetkých čias*.“

Vybrala som čarohodinky zo škatuľky a založila som si ich na zápästie. Keď som stiahla nálepku a prešla po ligotavom displeji, Enno

otvoril malý návod na použitie a prečítal nahlas: „Tieto čarohodinky sú už nabité a majú vloženú SIM kartu J.A.M., ktorú nesmiete vybrať. Heslo je *Magent40137* – po prvom prihlásení heslo bezpodmienečne zmeňte!“ Enno odložil lístok a napäto na mňa hľadel.

Zhlboka som sa nadýchla a stisla som gombík pod displejom.

„Heslo,“ požadoval duto znejúci hlas z hodínok.

„*Magent40137*,“ odvetila som.

„Vitaj, Elia Evanderová, máš 26 zmeškaných hovorov!“ oznámil hlas. Displej stmavol, potom sa objavila zelenkáva tvár mladej čarodejnice. „Volám sa Glenda a som tvoja osobná hodinková čarodejnica. Prosím, urči si svoje heslo.“

„Čo povieš na karamelka?“ navrhol Enno a túžobne hľadel na balíček s tortou na svojom písacom stole.

„Karamelka?“ zasmiala som sa na Ennovom nápade.

„Akceptované. Tvoje dnešné heslo je *karamelka*.“ Glenda zmizla z displeja, lebo mi niekto telefonoval. *Volá Epiona*, zobrazilo sa na ňom. Vyľakane som sa pozrela na svojich rodičov.

„Veď už zdvihni,“ naliehala Edvina.

Nervózne som stlačila zelené slúchadlo.

Na displeji sa zjavila hlava vedúcej tajnej služby. Jej mladistvú tvár lemoval svetloplavý bob. „Elia, konečne som ťa zastihla! Už pred tromi hodinami som poslala Edvinu domov s tvojimi čarohodinkami.“

„Nepovedala, že mám ísť hneď domov,“ zasyčala mi Edvina do ucha.

„Ahoj, Epiona,“ pozdravila som ju. „Je mi to ľúto, mama išla ešte vybaviť pár vecí. V každom prípade ti veľmi pekne ďakujem za hodinky a...“

„Počúvaj, Elia,“ skočila mi do reči Epiona. „To nie sú obyčajné smarhodinky. Pridelili sme ti na otestovanie prototyp úplne nového

druhu hodínok. Tieto čarohodinky majú zopár... ehm, nuž... určitých špeciálnych vymožeností. Ale vlastne ti volám z iného dôvodu: potrebujem ťa na misiu. Jeden z našich magentov stisol núdzový gombík a práve ho sťahujeme z misie. Môžeš zaňho zaskočiť?“

„Ja? Zaskočiť! Prečo práve ja? A kedy? Vari hneď teraz? Kam pôjdem?“ Keď som postrehla, ako rozrušene znie môj hlas, zmlkla som.

„To všetko sa ešte dozvieš. Je mi ozaj ľúto, že ťa voláme takto narychlo. Samozrejme, musíme počkať, kým budeš mať dvanásť, to musíme dodržať. Preto príď o polnoci pred dvere centrály. Edward ťa bude čakať. Tvoji rodičia ťa nemôžu sprevádzať do časti pre magentov, ale to predsa vedia.“

Celé telo mi zachvátilo vzrušenie, akoby po mne liezla celá horda mravcov. „Všetko jasné,“ odvetila som čo najprofesionálnejšie.

„Skvelé!“ Na Epioninej vážnej tvári sa zjavil úsmev. „A nezapadni: iba jeden jediný kus batožiny. Nič iné. Tak sa uvidíme neskôr.“ Displej znova stmaval a celkom vzadu sa na pozadí hodínok opierala Glenda.

Rozrušene som sa pozrela na svojich rodičov. O polnoci, povedala Epiona.

„Už dnes?“ zašepkala Edvina. Hlas sa jej triasol.

Enno si pritiahol škatuľu s tortou a znova otvoril vrchnák. „Nič prekvapujúce. V našej rodine predsa vždy všetko prebieha trochu inak.“ Vybral si lyžičku z kávovej šálky a vložil si do úst poriadny kus malinovej torty. „Koláč už zajtra nebudeme potrebovať,“ skonštatoval prežívajúc.

Hamburg – Boston – Rio de Janeiro –
Johannesburg – Tokio

Vážená Elia Evanderová,

gratulujeme Vám k zloženiu magentskej skúšky
s doteraz najvyšším počtom bodov 999. Ako uzna-
nie za Vaše výsledky Vám udeľujeme

strieborný čestný odznak

Srdečne blahoželáme a prajeme veľa šťastia!

V zastúpení:

Amanda Adamsová

J.A.M. International, hlavné riaditeľstvo

Centrála

„Stlačiť núdzový gombík nie je žiadna hanba,“ zopakovala Edvina minimálne dvadsiaty raz, odkedy sme odišli z domu.

Kľučkovali sme mestom, kde aj tesne pred polnocou ešte vládol čulý ruch. „V J.A.M. existujú aj iné pekné úlohy pre talentované magentky.“

„Aké napríklad?“ opýtal sa Enno so záujmom. Ako vždy sedel napäto na sedadle spolujazdca, lebo bežným motorom ani trochu neveril. Ratz sa mu ovinul okolo krku ako kožušinový golier a potichu chrapkajúc spal.

Edvina vrhla na Enna varovný pohľad.

„Iste, iste,“ pustil sa môj otec v chvate do uisťovania. „Je naozaj krásna výzva pracovať ako asistent v oddelení pre chov magických sprievodcov. Čistiť klietky môže byť veľmi naplňujúce. Alebo taká jedáleň. Niektorí predsa musí tížiadostivým magentom servírovať jedlo a zamiešavať doň dennú dávku mágie tým v základnom výcviku, ktorí ešte nemajú magického sprievodcu. To je veľmi zodpovedná práca.“

„Enno!“ napomenula ho Edvina. Zaparkovala naše auto na okraji cesty pred sedemposchodovou tehlovou budovou. V pekárni na

prízemí svietilo iba slabé svetlo. Skoro ráno však *Rosiinu pekárničku* zaplavia davy zákazníkov, lebo majiteľka, ktorá sa vlastne volala Edelrosa, predávala najchutnejšie škoricové croissanty v meste.

Na *Rosiinej pekárničke* ma viac ako jej škoricové croissanty fascinovalo to, ako ľahko sa dospelí dali oklamať. Nikto sa nečudoval nad tým, že do pekárne vstupuje oveľa viac ľudí, ako z nej vychádza. Samozrejme, to súvislo s tým, že *Rosiina pekárnička* bola iba krytie. Zatiaľ čo normálni zákazníci sa ráno ponevierali pred pultom, dospelí zamestnanci administratívneho oddelenia J.A.M. prechádzali popri nich cez vedľajšie dvere s nápisom *Nezamestnaným vstup zakázaný* do práce.

Ak by sa predsa len niekto priblížil k odhaleniu tajomstva a čudoval sa nad množstvom zamestnancov v pekárni, Rosie by mu rýchlo strčila pod nos tanier s kúskami pečiva. „Nechcete ochutnať naše výrobky?“ pýtala sa tak presvedčivo, že jej ponuke sa v žiadnom prípade nedalo odolať. Mala som podozrenie, že Rosie do týchto ochutnávok pridáva kvapky zabudnutia, no doteraz sa nad mojou domnienkou vždy iba veľmi tajomne pousmiala. A absolútne nikto by nepredpokladal, že buclatá Rosie s najširším úsmevom a najlepšimi croissantmi v meste ukrýva obrovské tajomstvo.

Budúci magenti v základnom výcviku, ku ktorým som až do minulého týždňa patrila aj ja, nevstupovali do komplexu J.A.M. cez *Rosiinu pekárničku*, ale cez *Centrum doučovania Maximum*, ktoré sa nachádzalo napravo od pekárne a, samozrejme, neponúkalo žiadne doučovanie, ale predstavovalo vchod do magickej akadémie, skráte ne makadémie. Aj *Pietsove chovateľské potreby* vedľa boli iba krytie a zasvätení smerovali pomedzi regály plné krmiva pre psy, mačky a škrečky do veterinárnej ambulancie pre magických sprievodcov.

„Zabalila si si zopár smotanových cukríkov?“ opýtal sa Enno a hrabal sa vo vrecku bundy.

„Celé vrecko. Cukríky zabudnutia v troch príchutiach a príručku o magických sprievodcoch.“ Potlápkala som starý lodný vak, ktorý mi Enno dnes večer s hrdosťou odovzdal. „Sprevádzal ma na všetkých misiách a dúfam, že ti prinesie rovnaké šťastie ako mne,“ vyhlásil dojato.

Edvina vystúpila z auta a otvorila zadné dvere, aby zobrala vak. „Silno ti držím palce, aby ti nepridelili vajcoznášača. Utajiť vtáka na misii je obrovská fuška.“

„To je nič v porovnaní s hravým mladým štípačom, ktorý chce uštipnúť všetko, čo má dve nohy.“ Aj Enno vystúpil. Ohmatal si obe vrecká nohavic a z jedného vytiahol malý balíček. „Aha, tu je!“

Vystúpila som z auta a zahľadela sa nahor na centrálu J.A.M., ktorá ešte bola jasne osvetlená. Kde sa asi ukrýva hlavný vchod pre vyšskolených magentov?

Edvina mi podala lodný vak a na rozlúčku ma pohladila po líci. „Sľub mi, že použiješ núdzový gombík, keď to bude príliš nebezpečné.“ Ukázala na moje čarohodinky. „A nezabudni ich nabíjať.“

„Podľa mňa magenti dnes môžu príliš nerozvážne stisnúť núdzový gombík,“ pokrútil Enno hlavou. „My sme najprv museli pohľadať telefón a v najväčšom nebezpečenstve rozochvenými prstami vykrútiť tri nuly. To si človek dobre rozmyslel, či sa predsa len nezachráni radšej sám. Na druhej strane...“

„Enno!“ zasyčala Edvina na môjho otca.

„Veď čo?“ pokrčil plecami. „Na druhej strane je väčšia bezpečnosť výhodou. Kedysi sa stávalo, že magent sa zo zásahu nevrátil.“

„Never mu ani slovo.“ Edvina si môjho otca premeriavala prižmúrenými očami.

„Ale čo?“ Enno nadvihol obočie. „Smiem ti pripomenúť Emiliu Ebertovú? Bolo to jednoducho strašné! Alebo Erika Essmanna, ktorý v škótskom...?“

„Ach, pozri, začína sa to,“ skočila mu do reči Edvina a ukázala na cestu.

Za centrom doučovania sa otvorili dvere a do noci vyšiel chlapec v džínsoch a károvanej košeli. Zastal na chodníku a obzeral sa. Preletel po mne pohľadom a letmo mi kývol. Potom vošiel naspäť do budovy.

„Takže tam je vchod,“ zamrmala Edvina prekvapene. „To som nečakala. Ja som musela ísť cez príjem tovaru chovateľských potrieb.“

Môj otec uznanlivo zapískal. „To maskovanie je fakt geniálne. Použiť *núdzový východ*, no teda.“

Núdzový východ bol názov tmavého klubu vedľa centra doučovania, ktorý viedol mladík s dlhými vlasmi a okuliarmi v hrubom ráme. Bolo to akési mládežnícke centrum a podľa plagátu vo výklade ponúkalo *dobrodružstvá iného druhu*. Skupiny tínedžerov sa zavreli niekde v meste do miestnosti a museli vyriešiť hádanky, aby sa znova oslobodili. Takéto únikové hry patrili aj k magentskému tréningu, ibaže my sme museli bojovať so skutočnými cvičnými duchmi a beštiami.

A zrazu mi v hrdle navrela hrča. Došlo mi, že sa už nikdy nebudem zaoberať pestovaním hovoriacich uzlokoreňov, skúšaním magentských pomôcok alebo riešením zamotaných tréningových prípadov. Namiesto svojej dennej dávky mágie, zamiešanej do sladkého čokoládového pudingu, ma odteraz bude môj magický sprievodca štipať alebo niečo horšie. Teraz na mňa čaká realita.

Uvedomila som si, aký pekný a vzrušujúci bol základný výcvik na makadémii. Dokonca mi bude chýbať aj Ewald, ktorý nás v utorky nudil *Dejinami magickej špionáže*. A Erin, ktorá ma fyzicky pripravila na moje budúce misie – bojovými umeniami na obranu v nebezpečných situáciách, šprintérskym tréningom a cvičením zručnosti.

„Nadišiel čas rozlúčky,“ povedala Edvina a tuho ma objala.

Enno si odkasľal a podal mi malý balíček. „Pre teba, Elia. Môj najnovší vynález. Musel som sa trochu ponáhľať, aby som ich stihol dokončiť, preto ich používaj opatrne. Všetko sa píše v tomto liste.“ Z náprsného vrecka vytiahol rukou písaný lístok a vrecúško zeleno-žltých pruhovaných cukríkov zabudnutia. „S príchuťou jablkového koláča, môj najlepšie výtvar. Vlož si ich do vrecka vetrovky pre každý prípad.“

„Ďakujem,“ odvetila som dojata. Balíček s listom som si opatrne odložila do bočného vrecka vaku a spozornela som, lebo z čarohodiniek sa ozvalo hlasné trúbenie a Glenda začala spievať „Happy Birthday“. Okoloidúci párík sa na nás zvedavo pozrel. Vyhrnula som si rukáv bundy a zašepkala do hodínok: „Vďaka, Glenda, ale teraz nie je vhodný čas!“

„Tak potom nič,“ vyštekla čarodejnica urazene a odpochoďovala z obrazovky.

„Možno budem musieť poopraviť svoj názor,“ pokrútil Enno hlavou. „Možno s nimi budú ešte väčšie problémy.“

„Tak, je to tu. Naše malé dievčatko je teraz oficiálne magentkou.“ Edvina zasmrkala a pobožkala ma na čelo. „Všetko najlepšie k narodeninám, dieťa moje.“

„Dávajte na seba pozor,“ zašepkala som a snažila som sa ovládať.

Enno sa pretisol pred Edvinu. „Ak sa budete lúčiť ešte dramatickejšie, každému dôjde, že niečo nie je v poriadku.“

Krátko si ma pritúlil k sebe.

Pritisla som si líce k Ennovmu vlnenému pulóvru, ktorý páchol sírou. „Bolo by skvelé, keby náš dom ešte stál, keď sa vrátim,“ povedala som.

Dokonca aj Ratz na rozlúčku otvoril oči a ja som ho pohladkala po lesklej srsti. Potom som zamierila k *Núdzovému východu* bez toho, aby som sa ešte raz otočila.

Dvere klubu boli otvorené a kancelária páchla presne tak, ako som si to vždy predstavovala: zatuchnuto.

„Ty si Elia Evanderová, však?“ opýtal sa chlapec, ktorý na mňa čakal a zamkol za mnou dvere. S copom a bez okuliarov som ho ledva spoznala a tipovala som, že mal šesťnásť alebo sedemnásť rokov.

„Presne tak, to som ja.“ Zvedavo som sa obzerala. Klub nebol veľmi veľký. V strede stál starý písací stôl s ešte starším počítačom a naokolo stálo zopár starých kresiel. To bolo všetko? Odtiaľto ma pošlú na moju prvú misiu? Bola som trochu sklamaná. Zásahové stredisko J.A.M. som si predstavovala úplne inak, hlavne omnoho vzrušujúcejšie.

„Volám sa Edward, som Epionin zástupca.“ Chlapec odložil kľúč do najvrchnejšej zásuvky písacieho stola. Potom sa otočil a otvoril príklop v zadnej stene. „Sem polož svoju batožinu.“

Keď som zaváhala, chápavo sa na mňa uskrnul. „Žiaden strach, dostaneš ju späť. Je to iba bezpečnostná prehliadka. Skontrolujeme ju na ploštice a magické rušivé polia.“

Vložila som svoj lodný vak do otvoru a prizerala som sa, ako Edward zavrel príklop a stisol gombík vedľa. „Teraz pôjdeme nahor,“ povedal, keď sa ozval tichý hukot.

Premýšľala som, či mu nemám povedať o Ennovom darčeku v bočnom vrecku. No on už podišiel k ťažkému závesu a zmizol za ním. „Ideš?“ počula som jeho tlmený hlas.

Odláhlo mi, že *Núdzový východ* bol tiež iba krytie. Odsunula som nabok záves a nasledovala Edwarda do dlhej, chabo osvetlenej chodby, v ktorej sa šírila zvláštny plesňový zápach.

„Dávaj pozor, kam stúpaš!“ varoval ma Edward a prekročil slučkolianu, ktorá sa ťahala popod dvere. „Tu šľachtíme špeciálne krmivo pre magických sprievodcov.“ Edgar ukázal na dvere s matným sklom naľavo a napravo. „A, samozrejme, rastliny a bylinky pre naše pomôcky.“

„Smiem nazrieť dnu?“ opýtala som sa zvedavo a tiež som preskočila hrubý výhonok.

Edward pokrútil hlavou. „Vstup do skleníkov je bez ochranného odevu zakázaný, lebo niektoré rastliny majú... svoj vlastný život.“ Smeroval k paternostru na konci chodby. „Najprv pôjdeme do výdajne batožiny. Magickej batožiny,“ dodal so žmurknutím. „Presne si spomínam, ako ma prvýkrát viedli cez túto časť budovy.“

Ešte nikdy predtým som nepoužila otvorený obežný výťah. Našťastie sa pohyboval veľmi pomaly, takže bolo ľahké vstúpiť do kabíny. Paternoster nás pomaly viezol nahor. Skleníky sme nechali pod sebou, na okamih sa zotmelo a na ďalšom poschodí sa objavila chodba vysypaná pilinami.

„To je oddelenie pre chov magických sprievodcov. Tam zájdeme hneď po prevzatí batožiny,“ vysvetľoval Edward. „Určite si už zvedavá, aké zviera ti pridelia.“

Vzrušene som prikývla a prekrížila si prsty za chrbtom.

„Len žiadneho vajcoznášača, čo?“ Edward sa uškrnul, akoby uhádol moje myšlienky. „Ak to nikomu nepovieš: môj sa volá Joshi a je to zelená strachokačka. Každé ráno musím chlípať zelenkavožltý sliz.“

Nebola som si istá, či Edward neblafuje. Žeby ma chcel iba skúšať? Pre istotu som sa tvárila, že ma zelený hlien na raňajky nešokoval. „Ako vysoko pôjdeme?“ opýtala som sa namiesto toho.

Edward sa oprel o stenu výťahu a nezdalo sa, že by sa chystal čoskoro vystúpiť z paternostra. Práve sme míňali chodbu, ktorá vlastne žiadnou chodbou nebola. Išlo skôr o veľkú otvorenú halu s asi dvadsiatimi písacími stolmi. Na tomto poschodí sa nedalo vyjsť z výťahu, lebo východ bol zatarasený mrežami.

„To je administratívne oddelenie, jediné, do ktorého majú prístup aj dospelí. Preto tie mreže.“ Edward poklopal po kove a spýta-vo sa na mňa pozrel. „Pracujú tu tvoji rodičia?“

„Moja mama,“ odvetila som a bola som rada, že sa vo výťahu znova zotmel. Hádám si Edward nevšimol, že som svojho otca náročky zamlčala.

Paternoster hrmotal ďalej nahor a na nasledujúcom poschodí sme vystúpili. Dorazili sme do obrovskej sály, ktorá pripomínala knižnicu, ibaže v nespočetných regáloch sa nenachádzali knihy, ale batožiny. Na množstve smeroviek a tabuliek stáli číselné kombinácie. Cítila som sa ako v stratách a nálezoch na stanici.

Edward sa postavil pred pult, ktorý vyzeral ako staromódna divadelná pokladnica. Stlačil zvonček ako na recepcii a čakajúc sa oprel o pult. „A čo robí tvoj otec, Elia?“

Cítila som, ako moju tvár zalieva horúčava. „Je vývojárom magických pomôcok.“

„Ach, super.“ Edward prikývol. Zrazu sa výraz jeho tváre zmenil a premeriaval si ma napoly prižmúrenými očami. „Tvoj otec je Enno Evander? Ten Enno Evander, ktorý pred pár rokmi premenil našu vývojársku dielňu na trosky a popol?“

„Obávam sa, že áno,“ odvetila som sklúčené.

Našťastie práve v tej chvíli k pultu pristúpila rozospatá, asi pätnásť- či šestnásťročná dievčina. „Áno, prosím?“ opýtala sa a zazí-